

כל המשפחה מחוברת סביב הדף של אבא

מסרים מהדף היומי / גליון מס' 23 / פרשת בראשית תשפ"ג

עיצוב ייחודי
להדפסה חסכונית
מומלץ להדפיס
ולחלק בעבודה ובקהילה

מחפש שיעור או חברותא מתאימה?
מעוניין להתחבר לקהילה בסביבה שלך?
לברור רכז 'חלקי בקהילת' באזורך:
☎ 052-7600080

סעודה שלישית

השבוע למדנו בגמ':

דף ק"ה:

"אין אדם רואה חובה לעצמו"

השבוע בגמרא מובאים דברי רבא: אדם אינו יכול לומר: "אטול שוחד ואעפ"כ לא אטה את הדין", לפי שכך היא המציאות, השוחד גורם שהאינטרס של הנותן והאינטרס של המקבל מתאחדים, והרי אדם אינו יכול לראות צד חובה נגד האינטרסים שלו.

אתגר זה עומד בפני כל אדם פעמים רבות בימי חייו, כשתעמוד לפניו השאלה: האם הדבר מותר או אסור? האם הוא הצודק או חבירו? אם לא יעמוד על משמר ליבו, תהיה נטייתו לעולם - להצדיק את עצמו ולהרשיע את רעהו.

כך ארע לאותה אשה שסחה לשכנתה בזעם: "חתני אינו מתנהג כראוי, הוא נוסע לרבו לראש השנה ומשאיר את אשתו לבדה"; "סלחי לי" משיבה השכנה "עד כמה שידוע לי גם בנך נוהג כך, גם הוא נוסע ומשאיר את אשתו לבד"; "בני לא משאיר אותה לבד..." מחתה הגברת, "הוא משאיר אותה עם חמשה פיצפונים..."

איך זה קשור אלינו?

בכל עת שנתיקל בצורך להכריע לעצמינו, להקל או להחמיר, לוותר או להתעקש, נשים לב לאותה נטיה המכונה "נגיעות" ונשתדל שלא ללכת שבי אחריה.

יום שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף ק"ג:

"רבי חייא עסוק במצוות הוה"

לפני פטירתו ממנה רבי את רבי אפס לראש הישיבה החשובה בעולם. הגמרא השבוע תמהה, מפני מה לא מינה את גדול תלמידיו, רבי חייא? ומיישבת: רבי חייא היה עסוק, הוא הסתובב בעיירות ולימד חומש ומשנה לילדים שאין מי שילמדם.

הדעת נותנת שצמיחתו האישית של רבי חייא הייתה מקבלת תנופה אם היה מתמנה לראש ישיבה, אך הוא בחר להמשיך ללמד תינוקות. יכולים אנו ללמוד מכך על חובת האדם להבין מהי שליחותו האישית בעולם, לברר במה הוא מצליח וייחודי, ולא לבכר תפקידים נוצצים יותר שיפריעו למטרה שלשמה נברא.

ביום הפורים נכנס רבה של סלוצק, ה'בית הלוי', לבית הכנסת והבחין באחד מעשירי העיר היושב בהוגה בתורה. "סלח לי", הפריעו הרב, "אבל חשובה לי דעתך; מה אמור להיות דינו של חייל-רגלי שהחליט על דעתו להצטרף לתותחנים?"; "יש לדונו כעריק!" השיב הלה בפסקנות, תוך שהוא מנסה להבין לאן חותר הרב... "צודק", הגיב הרב, והוסיף בתוכחת מגולה: "באותה מידה, אדם שתפקידו עכשיו לעמוד ולחלק צדקה לעניים, והוא מבכר לשבת וללמוד בבית הכנסת השומם, אף הוא נחשב עריק".

איך זה קשור אלינו?

האחד מחנך, רעהו למדן, ואילו השלישי גבאי בית כנסת... לכל אחד תפקידו הייחודי, בו עליו להשקיע את כוחותיו, ולא לשאת עיניו למצוות שיפריעו לו בכך.

ליל שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף ק"ג:

"אמר ליה, אנא, אתורה ומצות קא בכינא"

הגמרא השבוע מספרת: רבינו הקדוש, רבי יהודה הנשיא שוכב על ערש דווי. כאשר תלמידו הגדול רבי חייא נכנס לבקר ומוצאו בוכה. רבי חייא מנסה לשכנעו לחדול מבכיו אלא שרבינו הקדוש אינו חדל: "בוכה אני על כך שבעלותי לעולם הבא לא אוכל לקיים יותר תורה ומצוות".

בכיו המרטיט של רבי מלמד אותנו יותר מכל על חשיבות העולם שבו אנו שוהים, נחשוב רגע, במי מדובר? ברבינו הקדוש שהיה מגדולי מקיימי המצוות בדורו! במי שכלשון הגמרא, אף ש"יגע בעשר אצבעותיו בתורה, ולא נהנה מהעולם אפילו באצבע קטנה!" בכותב המשנה ומנחילה לדורות, שאף זכה לשיבה טובה, שהרי בן מאה ועשרים היה! אם הוא בוכה על האפשרות לקיים תורה ומצוות שנלקחה ממנו, על אחת כמה וכמה אנו, כמה עלינו להעריך כל רגע בעולם!

כזאת ראינו אצל עוד מגדולי האומה. על הגאון מוילנא מסופר שלפני פטירתו אחז בציציותיו וגעה בבכי באומרו: "בעולם הזה, בכמה פרוטות יכולתי לקנות מצווה [ציצית] ולקיימה במשך שנים. ואילו בעולם העליון, גם אם אוותר על כל חיי העולם שלי לא אוכל לרכוש, ולו את המצווה הקלה ביותר".

איך זה קשור אלינו?

בחסד ה' חיים כולנו היום, לאורך ימים ושנים, הנדע להעריך זאת?! הנשכיל לנצל זאת?!